

月光变奏曲

Moonlight

เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 4

สำหรับเพื่อการศึกษาและการอ้างอิงเท่านั้น

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

503000777

เขียน : ชิงเหมย์

แปล : หลีตาบหย่า

"เมื่อวานสารภาพรัก วันนี้จับมือ" โจ้วชวนจ้องมองโทรทัศน์และกล่าวออกมาด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ "เป็นจังหวะที่สมบูรณ์แบบจริงๆ"

"...สมบูรณ์แบบตรงไหน"

"เรื่องใต้สะดือมันกำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า"

"..."

นี่เธอไป बुดเอานักแสดงจากถังขยะลึกสามฟุตตรงประตูด้านหลังของสตูดิโอหนังเอวี่ที่ไหนมาเนี่ย

ตอนที่เขาเพิ่งสารภาพรักออกมา แล้วปิดประตูข้างตัวเองไว้ในห้องก่อนหน้านี้ ดูไร้เดียงสายิ่งกว่าสาวน้อยที่เป็นตัวเอกในการ์ตูนเสียอีก แต่ไม่ท้อเมื่อถลกเสื้อผ้าออกดูก็พบว่าทั่วทุกจุดบนร่างกายล้วนมีแต่เรื่องลามก ในหัวเต็มไปด้วยเรื่องใต้สะดือทั้งนั้น

...คุณธรรมของคนเราก่อนและหลังช่างแตกต่างกันเหลือเกิน บางทีเพราะแบบนี้เขาอาจกล้าเบียดนบกหนังเอวี่ออกมาก็ได้

บทที่ 93

ตอนเช้า [redacted] จะอาละวาดกลางห้องพักอยู่แล้ว เหล่าเหมียวเห็นท่าไม่ดี ก็รีบวิ่งไปแจ้งข่าว ไม่นานเสียงซงลิ่งก็เดินเข้ามาอย่างสบายอารมณ์ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะโก่งเกลี้ย

"เฮ้ ทำไมเธอถึงอาละวาดขึ้นมาล่ะ เบาๆ หน่อยสิ เบาๆ หน่อย อย่าเอะอะ พยายามรักษาน้ำใจได้นะ มันไม่ดีนะรู้ไหม"

อึ้งหยากันเหงาทางของซุหลี่ที่แทบจะหักตะเกียบแบบไขแล้วทิ้งมาเป็นอาวุธ เพื่อแทงคอเหนียงซงลิ่งที่รีบดึงคอเสื้อและกอดแขนของเธอเอาไว้แล้วเอ่ยปากขึ้นมาก่อน

"ง้อหละเสียง ทำไมอยู่ๆ ถึงเพิ่มจำนวนรอบกิจกรรมล่ะ คุยกันไว้แล้วว่า ก็แค่ตรวจทานนั่นสิ คุณทำแบบนี้พวกเราไม่รู้จะซี้อ่างกับนักเขียนยังงั้นนะ..."

"อาละวาดให้พวกเธอยังมาไม่ถึงไม่ใช่หรอ ผมคิดว่ายังมีเวลาพอนะ เพิ่มเติมแค่รอบเดียวเอง... คุณดูสิว่าพวกเราเองก็ทำอะไรไม่ได้ นักอ่านที่มาวันนี้มากมาย เผลอเกินและยังไม่มีที่เดินทางไปไกลเพื่อสนับสนุนพวกเราอีก จะให้พวกเขา กลับไปด้วยความผิดหวังไม่ได้หรอก! นี่มันก็ปาเข้าไปเที่ยงครึ่งแล้ว ยังมีเวลาอีกสักชั่วโมงครึ่งเป็นกองทัพบีบดเสียดเข้ามาข้างใน จะห้ามยังงั้นทำไมอยู่ หากางเหมือนกับว่าถ้าวันนี้ไม่ได้ไปเสร็จเข้าร่วมกิจกรรมก็อย่าหวังว่า

จะมีใครได้ออกไปแบบนั้นเลย..." เหลียงซงล้งพูดต่อ "เดี่ยวจัดสถานที่ให้เรียบร้อยก่อนที่อาจารย์โจวชุนจะมาถึงก็โอเคแล้วนะ พวกคุณไม่ต้องร้อนใจ"

"อยากเข้าร่วมกิจกรรมก็ต้องมาตามเวลาที่กำหนดสิ มาช้าเองแล้วยังทำเหมือนตัวเองมีเหตุผลอีก ใครมอบความกล้าให้พวกเขาขนาดนี้ เหลียงจิงหู* เหนือ! จริงๆ แล้วเป็นเพราะพวกคุณให้ท้ายพวกเขาไม่ใช่หรือไง" ตอนนั้นซูหลี่เริ่มใจเย็นลงบ้างแล้ว เพียงแค่ยังทำหน้าที่ครูอยู่ เธอค่อยๆ ดึงมือของอวี๋เหยาออกแล้วพูดเสียงเย็นชา "คุณหวังแล้วว่าถ้าแฟนคลับนักคอสเพลย์เหล่านั้นไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแล้วพวกเขาจะไม่ยอมปล่อยคุณไป แต่ทำไมคุณไม่หวังเลยว่าถ้าแฟนคลับของโจวชุนซื้อหนังสือไม่ได้แล้วจะทำยังไง..."

เหลียงซงล้งซังกไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็แสริ่งยิ้มแล้วกล่าว "ฉันฉันก็จนปัญญาแล้วละ เด็กที่รู้จักร้องอแงถึงจะมีนมกินนี่นา...เฮ้อ! จริงๆ ก็เรื่องแค่นี้เอง พวกคุณอย่าจริงจังกันนักเลยนะ"

"..."

ได้! เด็กที่รู้จักร้องอแงถึงจะมีนมกินใช่ไหม

เห็นแฟนคลับของโจวชุนเป็นไปไปแล้วเธอ เมื่อที่ด้านนอกมีนักอ่านมาถามตั้งเยอะว่า 'ทำไมยังให้แฟนคลับคอสเพลย์เข้าไปข้างในละ' แค่ว่าพวกเขาไม่ได้มาโหวกเหวกโวยวายตรงหน้าคุณ คุณก็เลยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาไม่มีตัวตนอย่างนั้นสินะ คิดจริงๆ เหนือว่าคนอื่นเขาจะปล่อยคุณไปง่ายๆ แบบนี้...

เดี๋ยวนี้อินเทอร์เน็ตพัฒนาไปไกลแล้วนะ

คิดว่านักอ่านไม่มาโวยวายกับคุณ พวกเขาก็ไม่มีที่ให้ระบายแล้วใช่ไหม

หญิงสาวเงยไปไม่กี่วินาที เธอไม่ต่อล้อต่อเถียงกับเหลียงซงล้งอีกต่อไป เพียงแต่กลับไปนั่งยังที่นั่งของตัวเองก่อนจะแกะข้าวกล่องกิน ขณะที่กำลังคาบกำผักกวางตุ้งและดักข้าวใส่ปากอยู่นั้น โทรศัพท์มือถือก็สั่น เมื่อหยิบขึ้นมาดู

* เหลียงจิงหู นักร้องสาวชื่อดังชาวมาเลเซียเชื้อชาติจีน ผลงานที่มีชื่อเสียงคือเพลง 'ความกล้า'

ถึงขั้น 'อาจารย์นักแสดง' ไทรเข้ามา

ซูหลี่หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดเปิดลำโพง เสียงพูด "ฮัลโล" ของโจวชว่นดังขึ้นมา "เว่ยป๋อของผมจะระเบิดอยู่แล้ว พวกคุณเป็นอะไรกันเนี่ย ถ้ามาปายโมงแล้วยังให้แฟนคลับนักคอสเพลย์เข้าร่วมกิจกรรม 'ซื้อหนังสือพรีออเดอร์กับนักคอสเพลย์' อยู่อีก กิจกรรมต้องเสร็จตอนเที่ยงครึ่งไม่ใช่เหรอ แล้วตอนนี้ให้คนเข้าไปถ่ายรูปร่วมกับใคร ผมเหรอ...แฟนคลับของคนอื่นคือแฟนคลับ แล้วนักอ่านของผมไม่ใช่คนเหรอ คุณไปถามฝ่ายการตลาดว่ากำลังคิดอะไรกันอยู่ ไม่อยากขายหนังสือก็ต้องขายแล้ว ไปซังกิโยขายล้างสต็อกสามวันสิบหยวนก็ตลาดขายสินค้าทางการเกษตรรับรองว่าคึกคักกว่านี้แน่นอน"

เสียงรองโจวชว่นไม่ดังและไม่เบานัก แต่เมื่อซูหลี่เปิดลำโพงเสียงดังสุด... คนก็ท้องหักจึงได้ยินกันอย่างชัดเจน

ตอนนั้นทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

เมื่อซูหลี่ที่เดิมทีนั่งไขว่ห้างกระดิกเท้าสบายๆ พลังกึ้นว้าวล่องไปด้วยถึงฉากกระดิกเท้าแล้ว ในที่สุดตอนนี้เขาก็ได้รู้แล้วว่านักอ่านของโจวชว่นคือได้มาไว้อย่างต่อเนื่องเขาไปไว้อย่างที่ไหน

"ผมเข้ามาในลานจอดรถแล้ว กำลังหาที่จอด คุณลงมารับผมหน่อย"

โจวชว่นพูดประโยคนี้นับที่ตัดสายไป ซูหลี่เก็บโทรศัพท์มือถือ จ้องมองชาวห้องที่อยู่ตรงหน้าแล้วยิ้มเยาะอย่างเยือกเย็นอยู่คนเดียว

"อืม เด็กที่รู้จักร้องงอแงถึงจะมีนมกิน"

ทุกคน "..."

ซูหลี่ไม่ได้สนใจเสียงซงลิ่ง เพียงแต่เงยหน้าขึ้นพูดกับอวี๋เหยา "ดูเหมือนว่าอยู่ๆ รถก็ไม่ติด มาถึงก่อนเวลาเสียแล้ว หัวหน้า บ.ก. ค่ะ ฉันขอไปรับอภิปภีโจวชว่นนะค่ะ ที่นี้คนเยอะแยะเต็มไปหมด กลัวเขาจะไม่รู้ทาง"

"... อวี๋เหยาถึงกับอึ้ง "ไปเถอะๆ"

"พวกเราเคารพและเอาอกเอาใจนักเขียนเหมือนพ่อคนหนึ่ง กลัวว่าเธอจะไปรวมกันกับสำนักพิมพ์ซินตั้น แต่กลับมีคนบางคนไม่รู้จักรักถนอมน้ำใจ"

ให้นอนเสพสุขอยู่ดีๆ ก็ไม่เอา กลับอวดฉลาดผลักรักเขียนนอกจากอก" หญิงสาวลุกขึ้นยืนก่อนจะแส้รงทำเป็นบัดฝุ่นที่กัน "ถ้าไม่ได้สัญญา 'โรงเตี๊ยมแห่งเส้นทางสายมรณะ' เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ พวกคุณคงเห็นแล้วนะว่าไม่เกี่ยวกับฉัน"

เหลียงซงล้งได้ฟังแล้วก็ถึงคาโตะ "เธอพูดเองไม่ใช่หรือว่าอีกห้าสิบนาที่ ใจัวชนจะมาถึง..."

"ออยู่ๆ รถไม่ติดแล้วจะโทษฉันหรือคะ ไปโทษความสามารถของกระทรวงคมนาคมโน่นสิ ว่าทำไมถึงทำให้จอมมารมาถึงก่อนเวลาได้"

เมื่อซุหลี่พูดจบก็ชี้เกียจคุยกับคนเสียดติดต่อ จึงก้าวเท้าเดินออกไป แต่เพิ่งจะก้าวเท้าออกไปได้ไม่ถึงสองก้าว เหลียงซงล้งก็ตามออกมา...

เขาเดินไปพลางกำชับเหล่ามดงานฝ่ายการตลาดไปพลาง ให้พวกเขาจำกัดจำนวนคนเข้าออกในงาน และประกาศให้ผู้ที่อยากต่อแถวเข้างานทั้งหมด รับทราบว่ตอนนี้อย่างไรก็เข้าร่วมกิจกรรมถ่ายรูปแล้ว มีแค่บัตรเข้างานธรรมดา นอกจากนี้กิจกรรมจะเสร็จสิ้นภายในบ่ายโมงครึ่ง จากนั้นก็กันช่องพิเศษสำหรับซื้อ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' และแจ้งให้นักอ่านทราบว่ผู้ที่ซื้อ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' จะได้รับสิทธิ์เข้างานก่อน และติดป้ายไว้ที่ด้านหน้าอย่างรวดเร็วเพื่อเรียกให้นักอ่านเข้ามาต่อแถว...

"เร็วเข้า เร็วสิ!" เหลียงซงล้งพูดเสียงดัง "ผมไม่สนว่พวกคุณจะใช้วิธีไหน ไม่ได้ก็ต้องได้ ยังไงซะภายในห้านาที่ผมน้องได้เห็นนักอ่าน 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ยืนต่อแถวเต็มช่องทางพิเศษ! ผมขอพูดอีกครั้งนะว่าไม่ได้ก็ต้องได้!"

ซุหลี่ได้ยินเสียงมาแต่ไกล หางตาเลื้อยไปเห็นคนกลุ่มหนึ่งในบูธที่ได้รับคำสั่งแล้วพากันแยกย้ายไปทำงานที่ละคน มุมปากของเธอยกขึ้นมาอย่างเย้ยหยัน ก่อนหน้านั้นสำนักพิมพ์หยวนเยวี่เป็นสำนักพิมพ์ที่มีมาตรฐานและมีหลักการในการขายหนังสือ ทุกคนจะทำอะไรล้วนต้องปฏิบัติตามกฎเพื่อให้เป็น 'แบบแผน' เดียวกัน แต่ตอนนี้สำนักพิมพ์เปิดตัวสู่ท้องตลาดแล้ว

พูดตามตรงอยากได้หน้า ผลประโยชน์จึงซ้อนทับและปะปนกันไปหมด
ก็เสียและดีกว่าแต่ก่อน...คนเหล่านี้ไม่ได้ทำความเข้าใจภาวะบีบแและ
ผลอันลึกลับสองท้าว แต่กลับรีบวิ่งเสียวอย่างนั้น ดังนั้นข้อบกพร่องต่างๆ ในอดีต
ก็ถูกเก็บซ่อนเอาไว้เป็นอย่างดีจึงถูกเปิดเผยออกมา

เมื่อเรตังไม่ได้ใจ เขาแค่เกลียดมีน ชอบเล่นลูกไม้กอบโกยผลประโยชน์
ไม่จริง แต่คนขโมยก็ไม่ได้แถมยังเสียข่าวสารล่ออีกเป็นกำมือ*

หญิงสาวลงลิฟต์ไปยังลานจอดรถชั้นใต้ดิน กวาดตามองปราดเดียวก็เห็น
รถสปอร์ตคันคันแคบ มีชายหนุ่มสวมเสื้อไหมพรมสีคว้นบุหรีและกางเกงยีน
ขาขาวสีฟ้ายืนพิงอยู่หน้ากระโปรงรถ เขาสวมหน้ากากอนามัยสีดำ กำลัง
โผล่หน้าเลนโซ่ที่หมีถือ ขาทั้งสองข้างที่เหยียดออกมาตามอำเภอใจนั้น
ราวจะฉีกกันได้

รูทลิ่งเหาะๆ เข้าไปหา เมื่อชายหนุ่มได้ยินเสียงฝีเท้าก็ยืนตรงแล้ว
มองไปที่เธอ "เกิดอะไรขึ้นที่ชั้นบนเหรอ"

"พอหลังจากได้ยินว่าคุณมาถึงแล้วก็ตาลีตาเหลือกรีบควบคุมสถานการณ์"
รูทลิ่งแรนของโจวชว่นเพื่อดึงตัวเขาขึ้นมา "ถ้าวันนี้คุณยังติดแหงกอยู่บนถนน
ละก็ เราคงจะขายเพิ่มจำนวนรอบกิจกรรมจนถึงห้าโมงครึ่ง..."

"ผมรอเขาตั้งแต่สิบโมงแล้ว ตั้งนาฬิกาปลุกไว้ตั้งสามครั้ง" เสียงของ
ชายหนุ่มที่สวมหน้ากากอนามัยไม่ค่อยชัดเจนสักเท่าไร เขาจึงโน้มตัวลงเปิด
หน้ากากเพื่อพิกับลูกให้หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าดู "สิบโมงครึ่งก็ออกจากบ้านเลย
คิดจะอยู่บนถนนนานจนผมจะบ้าอยู่แล้ว ยังไม่ทันได้กินมื้อเช้าเลยสักคำ..."

รูทลิ่งสาวทำกาวใหญ่ไปข้างหน้า คลายมือที่กำลังดึงแขนเขาออกแล้ว
ก็กลับมาสบตาที่เรียบเฉยซึ่งอยู่นอกหน้ากากอนามัยคู่หนึ่ง

"คุณหมายความว่ายังไงคะ"

"หิว"

"ข้างบนมีข้าวกล่อง ฉันกินผักไปแล้วสองชิ้น เก็บเนื้อไว้ให้คุณ"

*หมายถึงข่าวสารล่ออีกเป็นกำมือ หมายถึงฉวยโอกาสไม่สำเร็จแล้วยังขาดทุน

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<https://lib.rmutp.ac.th/bibitem?bibid=b00109969>

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ = Yue guang bian zou qu / ชิงเหมย ; หลี่ตานหย่า และ Lucky Luna, แปล.
ชิงเหมย.

My list

Subject

[นวนิยายจีน](#)

Details

Added Author

[หลี่ตานหย่า, ผู้แปล.](#)
[Lucky Luna, ผู้แปล.](#)

Published

กรุงเทพฯ : แฉล้ม ฟับลิชชิ่ง, 2566.

Edition

พิมพ์ครั้งที่ 1.

Detail

6 เล่ม หน้า ; 21 ซม.

ISBN

9786160630028 (a.1-2) ชุด 699.-

9786160630127 (a.3-4) ชุด 699.-

9786160630288 (a.5-6) ชุด 719.-

0 12 1

MARC

Export

Save

Share